

valgets Forhandlinger, det er jo noget, som ikke plejer at høre til god Skik, men i Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger maa jeg nok sige, at det første Udvalgs møde, vi holdt, var den 23de November, og der bleve vi alle, det ærede Medlem iberegnet, enige om, at det var at spille Tiden, dersom vi nu gæve os til en almindelig Forhandling om den foreliggende Sag. Formanden, som nu er Ordfører for Flertallet, mente, at det ikke var heldigt at forhale Sagen, og derfor mente han, at vi kunde skride til Værket uden nogen almindelig Forhandling. Det var alle enige om, og saa bleve Ændringsforslag indkaldte. To Maaneder efter foreligge de Herrer's Ændringsforslag, medens jeg og mine Meningsfæller for vort Vedkommende sige, at vi paa dette Trin finde det rigtigst at blive staaende ved det Arbejde og den Overenskomst, der er naaet mellem Regeringen og det høje Ting. Vi have altsaa ingen Sinde givet mindste Anledning til at tænke eller tro, at vi ikke skulde være villige til at forhandle om Sagen, det har det ærede Medlem ikke nogen som helst Berettigelse til at tale om. — Saa kom det ærede Medlem med en anden Bemærkning om Kompensation og fremdrog ganske særlig i denne Forbindelse Brændevinsskatten. Han sagde, hvad er naturligere, naar man skal kompensere, end at kompensere med en Brændevinsskat? Jeg behøver vist ikke at svare det ærede Medlem videre i saa Henseende, jeg tør vel nok henvise til tidligere Udtalelser. Jeg anser nemlig Brændevinsskatten for i høj Grad uretfærdig, idet den slet ikke staar i Forhold til Skatteevnen, navnlig rammer den ubemidlede Mand og er særlig uretfærdig, fordi man ikke kan forhøje Vinskatten efter samme Maalestok. Det skal jeg ikke komme videre ind paa, men jeg vil sige: sæt en Gang, at jeg og det ærede Medlem vare fuldstændig enige om Brændevinsskatten, og at vi havde lige stor Kærlighed til denne Beskatning, sæt, at der var den fuldstændigste Enighed mellem Flertallet og Mindretallet om den Sag, vilde det ærede Medlem saa finde det naturligt alligevel, at man kom med en Kompensation af saa og saa mange Millioner, forinden man fik at vide, hvad det er, der skal kompenseres? Det ærede Medlem erindrer vistnok meget godt, at saa længe vi sade sammen i Toldkommissionen, i 1¹/₂ Aar, vare alle fra Begyndelsen til Enden enige om, at Kompensationsspørgsmaalet ikke laa for, før vi vare færdige med vort

Arbejde, først da kunde der være Tale om Kompensation og ogsaa om de store fiskale Sats, f. Eks. Kaffetold. Det var Forudsætningen for hele vort Arbejde. Det ærede Medlem vil vistnok alligevel erkende, at saaledes maa der i det hele taget arbejdes, at vi ikke kunne komme ind paa en Forhandling og sige, saa meget maa du kompensere, uden at vide, hvad det er, der skal kompenseres.

Jeg vender mig dernæst til den ærede Ordfører. Han bebrejdede mig atter i Gaar, at jeg havde brugt stærke Ord. Kan være, at jeg har brugt stærke Ord, men det er Ord, som ere dikterede mig af en varm Overbevisning og et varmt Hjerte for den foreliggende Sag, og i ethvert Fald er det Ord, som jeg for mit Vedkommende er fuldstændig overbevist om have deres Rigtighed. Den ærede Ordfører gav mig for øvrigt ikke noget efter med Hensyn til at bruge stærke Ord, han udtalte nemlig blandt andet, at jeg havde ikke ringeste Hjemmel for min Betragtning, for den Opfattelse, som jeg havde gjort gældende angaaende Flertallets Stilling. Jeg henstiller dristig til ærede Medlemmer i denne Sal, baade mine Meningsfæller og den ærede Ordførers Meningsfæller, om det ikke er temmelig stærke Ord, om man ikke alligevel vil erkende, at jeg dog har nogen Hjemmel for, hvad jeg har udtalt. I hvert Fald, de Kendsgerninger, jeg har opstillet i Gaar, trøster jeg mig til, at man nok skal lade staa urokkede. Den ærede Ordfører vilde fremdeles haabe, at det nok skulde lykkes at naa en Overenskomst paa det Grundlag, som man nu kaster ind i Forhandlingen, thi at det er et fuldstændigt nyt Grundlag, kan der ikke være to Meninger om. Naa, Haabet beskæmmer jo ingen, og den ærede Ordfører maa for mig gerne blive ved med at haabe paa at naa Overenskomst paa det foreliggende Grundlag, saa meget han vil, men hans egne Meningsfæller dele ikke dette Haab med ham, i hvert Fald kan jeg her nævne et Medlem blandt hans Meningsfæller, nemlig det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg), som over for mig forleden Dag udtalte, at det vilde være noget sangvinsk at bilde sig ind, at vi skulde naa et Resultat af disse Toldforhandlinger. Det ærede Medlem har altsaa den Mening, at det er et sangvinsk Haab, den ærede Ordfører nærer. Han var atter inde paa at sige: Vi maa dog tale med! Ja, vist, det har jeg aldrig nægtet. Vist maa Landstinget tale med og have Lov til at gøre sin Mening gældende, det kan ingen